

SVEAMÅL

Forum för debatt och information

Nr 2 (2) 1991 Pris 15 kr

I DETTA NUMMER:

**Kultur-
medvetenhet**

Sid 2

**Religionsfrihet
infördes**

Sid 3

**Mot natur-
förstörelse**

Sid 8

**Götiska
förbundet**

Sid 10

P. J. Rösiö

Sid 11

**Pengsjö ny-
byggarmuseum**

Sid 14

Porträtt av nationalskalden

Wilhelm Moberg

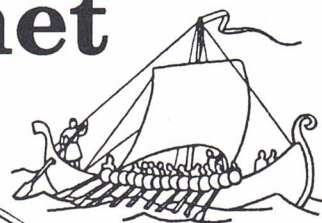
som sade bl a följande:

Så vitt jag känner svenska folket så vill jag säga: Det är ett folk som tål höra sanningen. Vi är ingen nation av skrämde barn. Vi är ättlingar av ett folk, som betvingat en karg natur och tålt hårt klimat. Svenskarna är i sin helhet ett lugnt, modigt och nervstarkt folk. Säg dem sanningen, och de skall veta att göra sin plikt ... Rätten att tala och skriva fritt och få veta sanningen i våra tidningar - var det inte just den rätten, som vi skulle försvara? ... Är inte vårt folk enigt om att det skall försvara sin frihet, sin svenska egenart, sin kultur, sina andliga och materiella värden? Är vi inte eniga om att vi skall kämpa för allt detta intill döden? Det här fria landet är vårt och vårt skall det förbli!

Sidan 4

Kulturmedvetenhet

Vad

innebär det egentligen att vara kulturellt medveten? Är det när man försöker bli en 100-procents svensk som bara äter mammas köttbullar, bara lyssnar på knätofs-musik och bara går på svenska konstutställningar? Eller är kulturell medvetenhet kanske att vara "anti" alla andra kulturer. D.v.s. springa och krossa fönster på Kebab-house, rycka ryska folksångare i skägget och kanske bombhota samba-karnevalen! Nej, inget av de två nyssnämnda alternativen är det rätta.

Att vara kulturellt medveten det är att känna samhörighet med det egna landets kultur. I vårt fall den svenska kulturen. Att vara stolt över vad ens samtida och ens förfäder gjort för kulturen.

- För den skull behöver man nu inte tycka om all svensk kultur. Att rentav ogilla t. ex. Strindberg och Hugo Alfvén är inte något hinder för att vara kulturellt medveten. Det är först när du är negativ till, eller likgiltig för all svensk kultur som du inte kan kallas kulturellt medveten.

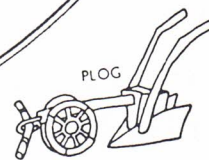
- Om man är stolt över sin egen kultur blir det också lättare att vara öppen för främmande kulturer.

Det är nämligen så att om man går och inbillar sig att det inte finns någon svensk kultur så blir alla andra länders kulturer överlägsna, ja, rent godomliga. En kulturellt omedveten person är på så sätt självförnekande och självdestruktiv. Som ett tragiskt exempel på sådan kulturell omedvetenhet kan vi ta de s.k. "hippies" som på sextio- och sjuttioalet reste till Indien.

I Indien fanns det - i motsats till det grå och trista Sverige - kultur i överflöd samt en massa gurus som visste allt om livets mening.

Dessa stackars förvirrade människor som vallfärdade till detta kulturens paradiset möttes av det indiska folkets förakt. Indierna är nämligen stolta över sin kultur och hade

inget till övers för dessa långhåriga flummare som dels påstod att de saknade kultur och dels bad om ursäkt för att de inte var

indier. Utan att förstå någonting gick många hippies ned sig i droger

och blev till sist mänskliga vrak, i rännstenen såväl som på dårhuset. Ett skrämmande resultat av kulturell omedvetenhet.

Vi som är medvetna svenskar, har lättare för att ta intryck av exempelvis den indiska kulturen. Helt enkelt därför att vi har mer gemensamt med de kulturmedvetna indierna än vad de urartade hippiesvenskarna någonsin hade. Låt oss nu närma oss exemplet med svenska hippies i Indien från ett annat håll. Varför var dessa hippies så kulturellt omedvetna? Det fanns två huvudsaker till detta:

- För det första ställde sig mäk-

tiga kommersiella krafter bakom hippie-rörelsen. Amerikanska affärsmän gjorde grova pengar på flummarkäder, flummarmusik, flummaraffischer plus alla tänkbara typer av droger.

- För det andra så har hela Västeuropa lidit av en slags kulturellt mindervärdighetskomplex alltsedan andra världskrigets slut. Västeuropeerna har frågat sig oupphörligen om det finns onda krafter inbyggda i deras kultur och traditioner. Onda krafter i form av nazism som genast framträder då man utövar europeisk

Sveamål

Box 20085, 104 60 STOCKHOLM
Postgiro 625 55 53 - 7

Efterbeställning 15 kr/st
+ 5 kr i porto.

Artiklar, insändare m.m. skickas
till ovanstående adress.

Redaktör och ansvarig utgivare:
Leif Ericsson

Nr 2/91. Tryckt hos Sveamål
Sthlm maj 1991.
ISSN 1101-7597

Religionsfriheten infördes

Den religiösa rättrogheten och intoleranta ortodoxismen hade under 1700-talet blivit synnerligen extrem. Det betraktades som ett brott om man inte besökt nattvarden på ett år, om man kom försent till högmässan eller lämnade kyrkan innan gudstjänsten var slut. Den religiösa vidskepelsen hade nått katastrofala höjder och böter eller placering i stocken drabbade den som bröt mot reglerna. Den lutherska ortodoxin möttes av kritik och borgarståndet hemställde år 1741 om revision av tvångslagarna.

Samma år uppfördes en katolsk kyrka i Stockholm och först 1766 upphävdes censuren som förhindrade kritik mot kyrkan och tre år senare klagade prästerskapet över att religionsfientliga böcker i stor mängd blivit spridda i landet.

På Gustav III:s tillskyndan väckte vid 1779 års riksdag pastor Chydenius ett förslag om religionsfrihet, vilket de tre andra stånden - delvis genom kunglig list - förmåddes biträda, varefter det omedelbart fick Gustavs sanktion.

Religionsfrihetsediktet, utfärdat 1781, innebar att alla inflyttade främlingar av alla konfessioner tilläts fullkomlig religionsfrihet. Varje främmande religionsutövare fick frihet att predika sin tro. Särskilt för den judiska inflyttningen fick toleransediktet betydelse. Toleranslagen gällde emellertid inte svenska medborgare som avföll från den evangeliska tron. Härvid gällde fortfarande stränga straff: landsförvisning och förlust av arvsrätt och egendom.

Här ses tydligt ett exempel på den dårskapens politik som då och då drabbat vårt land, alltid från de styrandes sida som uppenbarligen inte har tillräckligt bred kontakt med vanligt folk. Idag hänvisar ledande opinionsbildare inom det styrande etablissemanget till just religionsfriheten när moskébyggen i Sverige, islam eller andra främmande religioner kritiserar. Man bör fråga sig om ett nordiskt samhälle verkligen

forts sid 10

Mellan skål och vägg AGATE

VI MÅSTE ÄLSKA VÅRA GRANNAR, ALLIHOP, SVARTA FRIHETSKÄMPAR, PALESTINIER, SVARTA BASKRAR,

Älska din granne

RÅNARE, TJUVAR, VÅLDTÄKTS MÄN, KRIMINELLA, SADISTER, ANDRA SEXUELLA AVVIKARE.

din

JAG KAN SÄGA ATT JAG ÄLSKAR DEM ALLA. MEN JAG MÅSTE ERKÄNNA ATT...

...NÄR DET GÄLLER SVERIGEDEMOKRATER OCH ANDRA - JAG HATAR DEM MER ÄN ORD KAN BESKRIVA!!

Älska din granne

KULTURMEDVETENHET, forts fr sid 2

kultur. Värsta mindervärdighetskomplexet finner man hos oss svenskar som p.g.a. vår neutralitet under kriget ständigt måste bevisa att vi står så långt från nazism som möjligt, och det gör vi främst genom att förakta och förlöjliga vår egen kultur. Men trots den

goda föresatsen att bekämpa nazism så motverkar man sitt eget syfte. För genom att beröva ett folk dess kultur så bereder man istället väg för att vi underkastar oss främmande kulturer och folk och därmed på sikt förlorar vårt eget land.

Beställ fler Sveamål

Sveamål nr 1

Sveamål nr 2

Pris 15 kr/st + 5 kr porto
Beställes från Sveamål
Postgiro 625 55 53 - 7

Wilhelm Moberg 1898-1973

Wilhelm Moberg föddes i Algutsboda församling i Småland den 20 augusti 1898. Hans föräldrar bodde på gården Moshultamåle i en skogs- och jordbruksbygd. Fadern var soldat och modern spinnerska. Moberg återkom ofta i sitt författarskap till episoden från denna bygd och dess familjetraditioner. Fadern, Carl Gottfrid Moberg, var indelt soldat för Moshultamåle rote. Modern, Ida Charlotta, födde inte mindre än sju barn och Carl Wilhelm var det fjärde barnet. Gården Moshultamåle hade gått i släkten sedan 1700-talet och många av Mobergs förfäder hade varit indelta soldater och sanna fosterlandsvänner.

Inom den Mobergska släkten var det vanligt att man emigrerade till det "lyckliga landet" i väster, Nordamerikas förenta stater. De flesta av moderns syskon hade utvandrat redan i unga år. Detta förklarar varför Moberg senare i livet skulle återkomma till emigrationen i sitt författarskap. Under en av sina USA-resor besökte han Kalifornien och vid ett party hos en moster en oktoberkväll, 1948, sammanträffade han med 27 av sina anförvanter. Wilhelm Moberg fick tidigt hjälpa till med allehanda göromål på föräldrarnas bondgård, men det hindrade inte hans kunskapshunger inom andra områden. Moberg arbetade även under en period som glasbruksarbetare, men visade tidigt ett stort intresse för litteratur.

I en bokcirkel i Algutsboda, 1913, fick Moberg tag i böcker av Haeckel och Tolstoj. Även filosofiska författare som Hegel, Nietzsche och Schopenhauer tillhörde Mobergs litterära intresseområden. Åren som glasbruksarbetare gav Moberg en fastare skolning och väckte hans sociala engagemang. Han studerade vid folkhögskolan i Grimslöv, 1916, och därefter ett par år i ett privatläroverk i Katrineholm, men insjuknade svårt och tvingades upphöra med sina studier. Under sjukdomstiden tog alla hans pengar slut. Efter dessa studieår medarbetade han i tidningsredaktioner, bl. a. som volontär i Vadstena Läns tidning hos chefredaktören Pelle Segerborg. Därmed hade Mobergs långa litterära karriär inletts. Chefredaktören Pelle Segerborg insåg redan vid sitt första sammanträffande med Moberg att denne ägde inblick i jordbruksbygdens

traditioner, vilket efterhand tillät Moberg att skriva bygdehistoria även från Vadstena och Skänningetrakten. Genom sin erfarenhet som småbrukare och kroppsarbetare var det en självklarhet för Moberg att hämta inspiration ur erfarenheterna från den tiden under många författarår.

Efter sin tid som redaktör vid några olika tidningsredaktioner och som författare till några teaterpjäser främst för amatörsällskap - i vilka någon gång Wilhelm Moberg själv deltog som amatörskådespelare - samt flera hundra berättelser, bl.a. med motiv från bondens och soldatens liv och leverne, beslöt sig Moberg för att utge en roman, 1927, nämligen "Raskens". Soldaten Rask och korpral Krans m.fl. personligheter ur soldatlivet hade tidigare ofta utgjort huvudpersoner i Mobergs berättelser. Indelningsverket upphörde och ersattes av allmän värnplikt för manliga medborgare i början av detta århundrade. De fast anställda indelta soldaterna behöll sina soldattjänster intill sin död. Romanen "Raskens" behandlar den indelte soldatens, yrkessoldatens försvinnande yrkesroll i Sverige och förmedlar en stark berättarkänsla. Miljön och människorna har verklighetskaraktär. Moberg erkände senare: "Romanen är mina föräldrars historia". 1929 utkom "Långt från landsvägen" och 1930 "De knutna händerna". Två romaner som behandlade landsbygdproblemen. Moberg uppehöll sig vid den avfolkning av landsbygden som hade påbörjats. Inflyttningen till städerna innebar en stor förändring av den svenska sociala miljön.

Moberg var - i likhet med Nietzsche - mycket tveksam till industrialismens stora expansion. Från år 1932 började Wilhelm att i romanform även kritisera det etablerade borgarskapet. Med romanen "A. P. Rosell - bankdirektör" inleddes skildringarna av andra sociala grupper än de som tidigare utgjort Mobergs utvalda motiv.

Under flera årtionden fortsatte Moberg att vara en mycket produktiv författare och dramatiker. I sitt stora emigrant-epos, "Utvandrarna", "Invandrarna", "Nybyggarna" och "Sista brevet till Sverige" - som påbörjades 1947 och avslutades 1959 - beskrev Moberg hur emigrationen från de småländska bygderna kunde äga rum. Han hade rest omkring i Nordamerikas svenskbygder under många år och samlat material till dessa fyra romaner. Bland de svenskar och svenskättlingar som han träffade fanns även många av hans egna släktingar. Modern hade ju haft många syskon som valt Amerika som sitt nya hemland. Det måste noteras att det vid sidan, av den enorma popularitet som visades Moberg för dessa romaner även fanns entaka hårda protester. En svensk-amerikansk professor hotade till och med Moberg med lynchning! (Professorn hade blivit uppretad av vissa realistiska formuleringar som Moberg använt sig av). Dessa emigrant-romaner har givits ut i sammanlagt c:a tre miljoner exemplar i Sverige.

Wilhelm Moberg visade djupt förakt för de personer som sökte vinna personliga och ekonomiska fördelar och som samtidigt offrade sin heder. Moberg införde ordet

"rättsröta" i det svenska språket, han pekade på rättsskandaler som ägt rum, bl.a. på regeringsnivå i vårt land. Dessa skandaler gällde den s.k. "Hajby-affären" och "Unman-Lundqvist-affären".

Dessa s.k. "affärer" gällde utpressningar, rättsskandaler etc på högsta nivå. Moberg påvisade förekomsten av s.k. "vänskaps-korruption" mellan yrkeskolleger inom rättsväsendet. Många av de som blev utpekade av Moberg försökte få tyst på honom - men utan framgång! Han skrev flera böcker om dessa missförhållanden i Sverige, bl.a. "Att övervaka överheten", "Komplotterna" och "Det gamla riket". Moberg tvingade även fram utredningar under medverkan av justitieministern och hovrättsråd, vilket påvisade betydelsen av hans kritik. I boken "Det gamla riket" angriper Moberg den växande och svårkontrollerade byråkratin. Den hade, menade Moberg, fått en omfattning som ingen medborgare önskade sig eller ens kunde ana... (på 1950-talet ...).

Han dramatiserade boken "Det gamla riket" och pjäsen fick namnet "Domaren". Teaterpjäsen belyser, med hänvisning till verkliga händelser, att stora brister finns även i en rättsstat. Mobergs samhällskritik utgår från individens frihetssträvanden och rätten att fritt få säga sin mening. Han samarbetade med "Föreningen rättsvärnet", vars höga ideal gällde "att av lagens och rättvisans handhavare kräva absolut hederlighet och omutlighet. Dessa personer måste stå fria och oberoende av alla ovidkommande hänsyn ...". I syfte att få underlag för sin samhällskritik hade han "lånat" handlingar hos justitiiekanslern, handlingar som Moberg hade tillåtit sig att kopiera. För detta tillgrepp dömdes han till dagsböter. I pjäsen "Sagoprinsen" visade han även sin kritiska hållning till monarkin. Moberg var under hela sitt liv en stark förespråkare för republik. En gång tillfrågades han vad han skulle göra om han var konung av Sverige? Mobergs svar var: "Jag skulle omedelbart abdikera!"

Mot slutet av sitt liv påbörjade Wilhelm Moberg arbetet med: "Min svenska historia". Tyvärr

fick han aldrig tillfälle att avsluta det verket, eftersom han blev sjuk och senare avled, 1973 (i samband med en druckningsolycka).

Wilhelm Mobergs storhet och karaktär har kommit att betyda

mycket för både gamla och unga svenskar. Hans personliga och anspråkslösa livsstil i kombination med förmågan att gripa tag i stora ämnesområden väcker ännu idag beundran.

Wilhelm Moberg: *Svensk strävan*. Särupplaga (22 sidor) för krigsmakten utgiven av Försvarsstabens bildningsdetalj. 1941. Ingår i verket "Angeläget ärende". 1941. Här återges de 3 sista styckena:

Sverige är vårt, det är sex och en kvarts millioner levande svenskars land. Men det är även de dödas land, deras som byggt upp det åt oss från början och lämnat oss sitt verk att förvalta och förkovra. De döda är åtskilliga millioner flera än vi. De har mycket att säga oss nu, och vi är skyldiga att lyssna till dem. Vi lyssnar till dem genom att minnas vad de uträttat och genom att värdesätta deras strävan. De kan icke mera värja sitt verk. Det åligger oss.

Någon gudomlig rätt till ett visst landområde, någon rätt i och för sig att besitta ett visst land från begynnelsen och intill änden, gives naturligtvis icke åt vårt folk. Den rätten är någonting som skall förtjänas, som skall förvärfvas av varje folk.

Svenskarna har förvärvat sig rätten till sitt land.

Sverige är vårt sedan årtusenden med odlarens och brukarens självklara rätt, genom fädernas offer i blod, genom den särpräglade kultur, som har skapats här.

Vad Sverige i dag är, det har döda och levande svenskar gjort det till, och ingen annan. Sverige är idag vårt genom svensk strävan. De levande svenskarnas uppgift är att bevara det och förkovra det genom att fortsätta denna strävan - på frihetens grund.

Vi är ett litet folk, men vi har ett stort land att bo i. Se på Europa-kartan! Vårt land brer vida ut sig i världsdelen. Men vi är få, vi är de ensamma stugornas folk, och även om vi numera delvis bor i städer, så är vi dock någon gång komna från bönders, torparens, backstugesittares stugor. I ensamheten i stora ödsliga skogar har svensk folksjäl danats genom tusendena år. Brottningen med stenen och stubben när åkern bröts, har gett oss krafter - andliga och kroppsliga. Och starkt motstånd utvecklar starka krafter. Så har detta lands skog och mark präglat oss, gett oss det egnaste, upprinnelsens källa till vår folkstyrka, den ensamme skogsbons stolthet och frihetssinne och den sege odlarens ihållighet. Det verkligt svenska är sålunda ursprunget - vår växtplats. Det är för mig den barndomens jord där jag sprang barfota något dussin somrar, och kände enrisbuskens barr under fötterna. Barndomens mark, det är vårens allt ljusare kvällar med morkullsflykt över stugbacken, och tranornas skrik från kärret. Det är sommarens solvärmda bäck med sitt ljumma vatten plaskande kring barnen med sårskorpor på knäna. Det är höstens röda lingontuvor och det nedfallna äpplet i daggräset en klar morgon. Det är vinterns snödrivor vid farstubron. Det är iskanornas kalkbacke. Det är några barn i en gråmosses lavstuga på skogsbacken en enslig kväll i skymningen. Far är på regementsmötet, mor på dagsverke uppe i Roten. Barnen sitter vid stugans fönster och trycker sina näsor platta emot glaset. Finns det inte någon där nere på vägen? Det är fattigdom - men en stolt fattigdom, som hjälper sig själv till livets tillräckliga uppehälle, till det grova, men mustiga dagliga brödet från rågen på åkerlappen kring stugan. Det är en sund och fri barnaväxt, som den vilda örtens mellan enbuskarna i hagen. Det är frid och trygghet i ett fredligt land, där barnen föds fria av fria föräldrar. Ett land där också de minsta backstugors barn får prova sina möjligheter av alla slag så långt deras krafter räcker till. Ett land där var och en får växa efter sin egen art. Detta är det egna, det som aldrig skall låta sig utbyta mot något främmande. Detta är roten och blodsbandet, min andliga arvslott som jag har att föra orörd vidare åt mina egna barn. Detta är för mig det svenska, det omistliga. ■

Rashat, rasism och antirasism.

Ingenting upprör vårt media etablissemang mer än påstådda utslag av rashat och rasism. Då samlas proffstykarna och tjuter med ledare i varulven Expressen.

De skriker ut sitt hat mot ondskan, ty rasismen är får vi veta den nattsvartaste ondska. Följdriktigt är det ingen ände på medlidandet med den zigenare eller turkbulgar som "blivit utsatt" för rasism. Att bli "utsatt för rasism" är alltså i logikens namn (fast logik ska vi nog helst glömma i sammanhanget) det mest ohyggliga lidande på denna jord. Och vilka uttryck har nu denna rasism tagit sig i Sverige, jo i folkligt motstånd mot en invandring av främmande folkslag som på sikt hotar vår nations överlevnad.

Sanningen är ju den att begreppen rasism och rashat blivit till den grad urvattnade att de inte låter sig definieras. Detta gäller även andra pejorativa begrepp som fascism, nazism liksom positiva begrepp som t ex. demokrati och ordet fördom.

Låt oss ändå göra ett försök att bena ut begreppen. Ursprungligen menade man med rasism ett försök att nedvärdera olika - främst färgade - raser. Enligt den sedan 1945 förhärskade liberala demokratin är alla raser axiomatiskt lika. Uppenbara olikheter i lynne mellan till exempel den mediterranea och nordiska underrasen förklaras bort med klimatologiska orsaker, "De mediterranea folken är så gladlynta därför att de har så många soldagar under året" eller kulturella orsaker (en något märklig förklaring eftersom det ju är folk och raser som skapar kulturer).

Nåja, nu behöver ras-egalitaristerna inte bekymra sig om logik, därför att motståndarna är förbjudna i lag att ifrågasätta jämlikheten mellan raserna.

Stor möda har ägnats åt den iögonenfallande olikheten mellan svarta och vita. Vi får veta att de svarta aldrig skapade någon Beethoven, Mozart, Goethe, Tolstoj, teknologi, uppfann TV, rymdraketer, bilen, datorn, etc. pga att de hade ett överflöd i djungeln.

Det allra senaste i förklaringsväg var att det inte fanns hästar i Afrika. DN-skribenten (naturligtvis är det Dagens Nyheter som är i farten) glömmar dock att många högkulturer skapades utan hästens hjälp.

När det svarta Afrika på 60-talet lösgjorde sig från "kolonialismens ok" fick vi veta av entusiastiska demokrater att det nu var en tidsfråga innan de svarta skulle börja knappa in på Europas och Amerikas teknologiska och ekonomiska försprång.

Det som sedan hände är alltför välkänt. De svarta afrikanska staterna har sedan sin befrielse gått stadigt bakåt. Detta har den liberala pressen skyllt på att de svarta har "övertagit de vitas koloniala mönster".

Nu hävdar några att de afrikanska staterna har haft alltför kort tid på sig för att "finna sig till rätta", bara 30 år gudbevars! Man lider fortfarande av en kolonial struktur dvs. en ekonomisk struktur som har varit anpassad till det forna moderlandets behov av råvaror. Aldrig eller mycket sällan omnämner systempressen det faktum att det svarta Afrika har kunnat ståta med de värsta brotten mot de mänskliga rättigheterna, de grymmaste diktatorerna i världen.

I Ekvatorialguinea ett litet land på Afrikas västkust härskade en diktator som drev en tredjedel (!) av befolkningen i landsflykt. Han lät hänga sina motståndare offentligt inför fullsatta läktare i huvudstadens stadion medan högtalarna spelade Lennon-McCarthy-låten "Those were the days". Detta brutala skräckvälde pågick i över ett decennium utan att det uppmärksammades i väst. Enligt mediaindustrin och det liberala etablissemanget fanns det endast en förtryckarstat i Afrika, Sydafrika.

På västra halvklotet har vi staten

Haiti, vars befolkning är svart. Haiti har faktiskt haft mer än 30 år på sig att nå upp till sydamerikansk eller asiatisk standard, faktiskt mer än 200 år! Haiti har alltså en längre tid av självständighet bakom sig än samtliga latinamerikanska stater och de flesta asiatiska stater! Trots detta tävlar Haiti med Mocambique och ytterligare några afrikanska länder om bottenplatsen bland världens fattigaste länder.

Ingen förnekar att Tredje Världen och Afrika har drabbats av fruktansvärda lidanden, men dessa lidanden beror inte på kolonialism och rasism. Det beror snarare på en doktrinär och fanatisk antirasism. En antirasism som bitit huvudet av skammen och logiken.

Ord som rasist, fascist och nazist används i liturgiska hatmässor som anordnas av det liberala media-etablissemanget. Den som utpekats har lika stora chanser som de utpekade häxorna i 1600-talets Europa.

Den utpekade rasisten märker snart att han inte når fram med förnufts-skäl eller med logiska resonemang. I alla sammanhang där Sverigedemokrater framträder skall de svara på frågan om de är rasister. Frågeställaren klargör dock aldrig vad han avser med rasism. Sverigedemokraternas Ola Sundberg fick i en tidningsintervju frågan "Vad är rasism?" Han svarade att rasism var att se ner på en annan människa pga dennes tillhörighet. Ola Sundbergs definition är den ursprungliga dvs. innan den dok-

trinära och fanatiska antirasismen tog över.

Etablissemangets definition av rasism har inte uttalats men den kan utläsas ur proffstäckarnas (proffshatarnas) skrivelser och uttalanden. Rasism är för det första varje tanke på att det kan finnas någon skillnad vad gäller mentalitet, intelligens mellan raserna. Hur etablissemanget följer denna del av den officiella definitionen skall jag återkomma till i en kommande artikel i Sveamål. För det andra varje tanke eller strävan till att bevara ett folks rasmässiga karaktär betecknas som rasism, dvs. att beteckna svenskarna som ett blont folkslag (även om inte alla är blonda så är detta ett karaktärsdrag hos svensken och nordbon) med vissa drag och beteckna detta som någonting gemensamt för svenskar och värt att bevara är rasism av värsta sort.

Nu förhåller det sig så att mediapatrasket inte konsekvent håller sig till denna definition utan till en underförstådd definition. Denna underförstådda definition kan utläsas ur praxis och är betydligt hemskare. Praxis säger att invandrare, i synnerhet de från Tredje Världen kan tillåta sig saker som en svensk (man) aldrig kan drömma om att göra, och - bör det tilläggas inte heller skulle drömma om att göra.

Detta gäller förhållandet man/

kvinna. Under 70-talet kunde vi skåda framväxten av en kvinnorörelse i Sverige. Denna kvinnorörelse dominerades av kommunister som Maria Bergom-Larsson (släkt med familjen Bonnier), Maj Wechsleman, expressenjournalisten Christina Ollén och många, många fler. De attackerade manschauvinismen (det av de amerikanska feministerna myntade begreppet "sexism" slog aldrig igenom i Sverige). De kämpade för många saker som vi kan instämma i, kvinnofrid, mot pornografi, kvinnors likställighet med mannen dvs att hon inte är mannens egendom.

Så kommer då massinvandringen under 70- och 80-talen, och med den en helt annan "kvinnosyn", i form av antastande på gator och torg, våldtäkter och misshandeln. Och vad hörs från våra kvinnosakskvinnor; jo största möjliga tystnad. Inte ett ord av kritik. Och inte bara det, vi uppmanas ha överseende med invandrarna och ta hänsyn till deras "kulturella bakgrund".

Rekordet slog ändå en "kvinnlig" DN-journalist i en artikel i samband med det sadistiska mordet på två tonårsflickor i Härnösand. Hon är närmast lyrisk när hon beskriver den afrikanske mördarens "lena krulliga hår". - Man förstår att han har kvinnotycke, utropar hon entusiastiskt. Men detta är

inte allt! Nej då. Artikel-författarinnan beklagar sig i fortsättningen över att de svenska flickorna inte är tillräckligt tillmötesgående mot afrikanerna

- Vi förstår inte hur det känns för en afrikansk man att få ett nej!

Nå, dessa litanior att svenska flickor inte alltid lägger sig på ryggen när en afrikansk man knäpper med fingrarna, till trots så andas artikeln en optimistisk ton:

Polismästaren i staden hotar ragarna med att inställa deras årliga utomhusfest om de inte förvandlar festen till en "antirasistisk manifestation", mördarens afrikanska vänner inbjuds till tonårsflickornas begravning som speciella hedersgäster, på torget hölls en antirasistisk demonstration.

T.S. Eliot skriver i Four Quartet följande: "In order to possess what you do not possess you have to go by the way of dispossession".

Dispositionen i att beröra någon något, finns det ett bättre ord? Svenskarna har systematiskt berövats allt, sin kultur sina traditioner, sina seder och bruk, rättskänsla, allt. Vi lever i en Orwellsk värld där orden genom försåtliga semantiska glidningar undan för undan berövas sin betydelse. Det är vår uppgift att bemöta detta med saklighet, tålmod och konsekvens. Då vinner vi!

Vidar Sjöblom.

Sverigedemokraternas "Engelbrektsmarsch" samlade 300 deltagare. Här ses några av dem på marsch genom stockholms gator.

Ett samhälle mot naturförstörelse

O rdet miljöförstörelse är inte så lyckat. I stället borde man använda ordet naturförstörelse, eftersom det är vad saken gäller. Miljö är ett mångtydigt begrepp: vi har den sociala miljön som har föga eller intet att göra med naturen, och vi har bostadsmiljö, närmiljö, osv. Sådan miljö är utbytbar, men ej naturen. Därför är naturförstörelsen mer farofylld och alarmerande; begreppen borde särskiljas.

Varifrån kommer den moderna naturförstörelsen? Hur kommer det sig att den började och fortfarande pågår och många håll bara blir värre? Svaret att den har att göra med kapitalismen är endast delvis rätt - i de kommunistiska eller socialistiska staterna är naturförstörelsen ännu värre, till exempel i Sovjetunionen, Polen och Tjeckoslovakien där man avskaffat kapitalismen. Svaret att den har att göra med industrialismen kommer lite närmare sanningen. Med en tilltagande mekanisering och en ökad användning av kemiska preparat (inom t.ex. jordbruket) kunde människan i större utsträckning än tidigare exploatera naturen. Det hänsynslösa utnyttjandet av naturens tillgångar rubbade den ekologiska balansen. Men frågan är därmed inte uttömmande besvarad. Vad var det som drev industrialismen att åsidosätta naturen? Industrialismen genomfördes av människor som hade vissa tankar och föreställningar. Svaret att man trodde att naturens resurser är ändlösa framkallar bara frågan hur man kunde tro något så absurt eller - rent utsagt - onaturligt. Varje bonde vet att åkrarna har sina

gränser för odling, varje skogsarbetare vet att skogar kan utarmas av alltför snabb skogsavverkning och varje fiskare vet att rovfiske uttömmar en insjö och i längden fiskebeståndet i haven.

Svaret är: man trodde att människan är naturens herre, eftersom man var indoktrinerade med den bibliska trosföreställningen att Gud har skapat världen och att samma Gud skapat människan till sin avbild. Inte någonstans i Bibeln står det att människan fått naturen för att väl förvalta den. Detta har visat sig vara synnerligen ödesdigert.

Våra förfäder - i den förkristna världen - hade inte denna ringaktande uppfattning om naturen som ett exploateringsobjekt att plundra och även förgifta. De dyrkade FADER SOL och MODER JORD och detta återfinns vi också hos många andra folk med sk multiteistiska, t ex Nordamerikas indianer.

Med den ökade insikten om naturförstörelsens faror för mänsklighetens överlevnad, så blir väl den enda slutsatsen att vi måste återgå till en livsfilosofi - och samhällsfilosofi - som respekterar naturen: "Vörnad för livet", som den store Albert Schweitzer formulerat det i titeln på en av sina böcker. Observera: allt liv. Därmed kommer vi till full insikt om att människan inte bara är beroende av naturen utan även en del av naturen.

Betydelsen av att vi människor är en del av naturen får ytterst vittgående konsekvenser: Övermodets attityd till omvärlden måste ersättas av ödmjukhet och besinning. Detta betyder dock inte nödvändigtvis att industrialismen som sådan är av ondo och att vi måste återgå till enkla hantverk och na-

Inför fler förbud! I nr 3 av Illustrerad Vetenskap publiceras en angelägen artikel om tilltagande följder av växthuseffekten, något vi sannerligen behöver påminnas om i dessa tider av enorma utsläpp av föroreningar från industrier och bilar. I små politiska sammanhang söker vissa företrädare för industrier med giftiga utsläpp förringa farorna och politikerna står handfallna och talar om risk för minskad sysselsättning etc. Yrkesförare och andra företrädare för bilism brukar hävda sina intressen till det yttersta och varje inskränkning eller enkelriktning ses som ett hot mot både friheten och kommersen. Den globala befolkningsökningen är enorm och

och för ekologisk balans

turahushållning, endast att industrin måste underkasta sig naturens villkor och aldrig får tillåtas bli naturexploaterande och naturförstörande utan i stället inordnas i en naturvårdande och naturbevarande helhet. Detta kräver en politisk förändring.

Dagens samhälle domineras av materiella värden. Man måste förstå att både marxismen (kommunism och socialism) och kapitalismen (liberalismen och "den fria marknadskonomin") är materialistiska och därmed avogt inställda till allt som stör den materiella tillväxten. Den kände skalden Viktor Rydberg såg baksidan av detta och förklarade att fortsatt kapitalistisk maktkoncentration skulle innebära att arbetarna blev "själslösa maskiner", men att arbetarklassens revolution skulle leda till ett lika skoningslöst maskineri. I båda alternativen beskärs den personliga integriteten och föreställningen om naturvård före ekonomisk tillväxt.

Vårt samhälle är genomsyrat av en hybrid (blandning) av marxism och liberalism. Allt kretsar kring pengar (ekonomi) och pengars värde. Därmed har många människor också blivit helt penningfixerade: med pengar kan erhållas allt som anses vara av vikt och värde: prylar, nöjen, resor och social status. Västerlandets Gud är mammon (penningens Gud, omtalad i Bibeln, Gamla Testamentet). Detta är materialism i ordets mest krassa och vulgära mening och måste ersättas av en verklig politisk förnyelse. De nationellas uppgift måste vara att skapa ett alternativ till marxism och liberalism så att människorna åter vågar hoppas på en ljusare framtid.

Ett första steg på vägen mot en

bättre miljö vore att se över produktionen och konsumtionen. Överflöd och onyttig - liksom ohälsosam - produktion måste avskaffas. En ohälsam konsumtion, stimulerad av suggestiv reklam som ofta åsidosätter etiska värden måste upphöra. Varor som kan ersättas är t.ex. plastflaskor och vissa typer av rengöringsmedel. Efter vederbörlig upplysning måste konsumenterna foga sig och producenterna rätta sig därefter. Detta förutsätter naturligtvis ett radikalt annorlunda samhälle som är beredd att ta ansvar för impopulära åtgärder mot ingrodda vanor eller rättare sagt ovanor. Hela den alltför utbredda artificiella - helt onaturliga - livsstilen måste punkteras som en uppblåst ballong. För narkomanerna är det ett gissel och helvete att bli berövade sin sil eller sitt knark. För alkoholisten är det också en bitter plåga att tvingas gå på torken och säga farväl till sin flaska. Då det gäller dessa grupper är samhället åtminstone till en viss grad berett att vidta drastiska åtgärder för, som det heter, deras eget bästa. För alla oss vanekonsumenter av obehövliga och ofta skadliga produkter bör det ändå vara mindre kännbart att berövas allt detta slisk, glitter och flamsigheter - åtminstone efter en viss succesiv övergångstid, sedan man blivit väl informerad om nödvändigheten och även nöjet av detta.

Detta är ytterst fråga om viljan: Vill vi rädda naturen? Vill vi leva ett sundare och mer värdigt liv i harmoni med den natur som vi utgör en del av? Vill vi ta ansvar för våra efterkomandes överlevnad? När svaren blir jakande måste viljan övergå från känslan av maktlöshet och förlamning till aktiv handling.
O.J.

varje ny invånare ökar giftspridningen och därför måste befolkningsexplosionen, främst i u-världen, drastiskt minskas. När det gäller växthusffekten kommer många lågländer (tex Holland) att riskera hamna under vatten. Användning av material som vid förbränning bidrar till växthuseffekten måste minskas och eftersom detta inte alltid fungerar på frivillig väg måste information kompletteras med förbudslagar för att på allvar komma tillrätta med miljöproblemen. Miljöfrågan kommer att kräva djupare diskussioner och kontroversiella lösningar. Vi nationalister som värnar om livet och miljön och ser ekologin som en sårbar helhet måste ta vårt ansvar.

Götiska förbundet var ett fosterländskt sällskap i Stockholm, som var verksamt under åren 1811-1824. Det bildades av några unga män som tjänstgjorde på ämbetsverken i huvudstaden. De hade alla varit kamrater i Uppsala och flertalet av dem var värmlänningar. De beslöt att benämna sig själva med götiska namn, benämde sina sammankomster stämmor och sina sammanslutning Götiska förbundet.

Eldsjälen i förbundet var kanslisten Jakob Adlerbeth som föreslog sina vänner att de skulle ge en fast form och ett bestämt mål åt sin förening. Huvuduppgiften skulle vara att utveckla moraliskt patriotiska strävanden och praktisera nordisk fornforskning. Han författade inledningen och uttalade grundtankarna till de stadgar som antogs 16 februari 1811. I dem uttrycktes förbundets syfte med orden: "Förbundet vare en broderlig förening af män, egnade åt upplifvandet af de Gamle göthers frihetsanda, mannamod och redliga sinne". Göterna skulle syssla med forskning i de fornnordiska sagorna och med studier av våra fornlämningar. Bland de elva stiftarna som kallades stamgöter, var Erik Gustaf Geijer den mest betydande. Så småningom invaldes författare och konstnärer som:

Esaias Tegnér, Per Henrik Ling, Arvid August Afzelius, Johan Gustaf Liljegren bland många andra.

Inalles uppgick ledamotsantalet till 93. Vid stämmorna skedde först uppläsning av protokoll och berättelser. Föredrag och tal blandades med överläggningar och

därpå vidtog själva gillet. Under gillet tömdes hornen med gamman, lämpliga sånger avsjöngs och Bragebägaren höjdes till utmärkta bröders ära. Sammankomsterna hölls om vintern i frimurarbarnhuset och om somrarna i fria luften, helst på någon öppen plats i skogen. Som högtidsdag firades instiftelsedagen, 16 februari. Den av förbundet utgivna tidskriften **Iduna** hade mycket stor betydelse i dåtidens litterära och kulturella liv. Det var Erik Gustaf Geijer som väckte förslag om denna publikation (25 maj 1811), vars första häfte utkom i juli samma år.

Ursprungligen bar tidskriften under titeln "En skrift för den nordiska fornålderns älskare" men denna titel borttogs 1813 för att medge vidsträcktare planer. Av innehållet märks först och främst Geijers epokgörande nordiska dikter bl.a. "**Vikingen**" och "**Odalbonden**" och hans filosofiskt historiska och litterära avhandlingar. Därefter uppmärksammades Esaias Tegnér's dikter, särskilt de 1820 och 1822 offentliggjorda sångerna ur "**Fritiofs saga**". Afzelius lämnade i **Iduna** översättningar från isländskan och ett

flertal personer skrev arkeologiska avhandlingar. De samtida danska fornsträvandena omnämndes också flitigt. Bland övriga bidragsgivare kan nämnas Atterbom, Hammarsköld, Ling och Nicander.

Götiska förbundet fick en stor

betydelse för vår konst. De första strävandena för en "götiskt" nationell konst utgick från Ling, som 1814-17 höll föreläsningar över "de nordiska myternas användande i skön konst" samt hade en lärjunge och entusiastisk beundrare i Bengt Emil Fogelberg.

Genom en stor gåva pengar av G. U. Silverhjelm anordnade förbundet 1817 en pristävling för konstnärer som ur den nordiska mytologin hämtade ämnen för framställningar. Denna tävling följdes snart av nya, bl.a. en anordnad konstutställning 1818 där Götiska förbundet tävlade mot Konstakademien. I denna tävling deltog skulptören Fogelberg med de första skisserna till "Ödin och Thor", som i slutgiltigt skick nu står i Nationalmuseumets trapphall.

På grund av att de ledande personligheterna i Götiska förbundet tyvärr fick allt större tidsbrist avtynade förbundet tyvärr på 1820-talet. Det upplöstes dock formellt först 1844 efter Adlerbeths död.

P.O.

forts från sid 3

skall acceptera vidskepelser, som är av den arten att de kan kullkasta allt det som har byggts upp av generationer svenskar. Även om religiösa främmande impulser når oss, så har vi möjlighet att filtrera bort avarterna så länge vi

inte tolererar invandring av religionens utövare, men med nästan 150 000 muslimer i Sverige kommer det snart att resas krav på bildandet av en egen stat i staten, precis som redan krävs i t ex England, som ju har en stor andel muslimer. De i Sverige

boende muslimerna har ett stort antal muslimska länder att välja på. Det är bara en spark i baken som behövs så är de på väg!

P.J. Rösiö -

Jordbruksaposteln och samhällsreformatorn

På grund av de många bekymmer som beslutsfattande politiker har med den konstgjorda överproduktionen av jordbruksprodukter i vår tid, finns anledning se tillbaka och påminna om P.J. Rösiö, som med utbildningen på sin jordbruksskola, Hagaberg utanför Jönköping, lade grunden till den nu allt för effektiva produktionen.

Rösiö föddes den 5 januari 1861 på Hemmingsmåla gård, Jämnshögs socken, Blekinge. Han var således bara 7-8 år gammal då Sverige drabbades av de svåraste missväxt-åren någonsin, nämligen åren 1868-69. Det var både torka och kyla. Ett av dessa år frös löven bort på träden så att de stod kala hela sommaren medan snöflingor då och då svävade sakta i luften. Som tur var för svenskarna var det de åren en bra skörd i Ryssland, som på den tiden var världens största spannmålsexportland. Stora mängder rysk råg delades ut över landet och räddade många från svältdöden.

Rösiö var framför allt en guda-benådad talare. Han brukade få tillstånd att hålla sina föredrag i kyrkorna som fylldes till sista plats med upptill 800 andlöst lyssnande bönder.

Han kunde tala om gödselvård så känslomässigt att gamla härdade bönder grät. Och han predikade för bönderna att de skulle se till att drängarna manade på hästarna framför harven, på så sätt, menade Rösiö, att mer av luftens kväve kom ner i jorden och ökade skörden.

Men Rösiö var även och framförallt en samhällsreformatör och en miljöaktivist, som var nära hundra år före sin tid, och det är förvånansvärt att nutidens miljö-kämpar inte tycks ha kännedom om Rösiös aktivitet på detta område, han är verkligen något för Miljöpartiet att ta fram i ljuset.

Ur en biografi om Rösiö, författad av Sigurd Svensson, utgiven 1918 som nr 1 i serien Föregångsmän, citerar jag följande, vilket bör vara som hittat för den moderne miljö-

kämpen: "Industrialismen, mass-fabrikationskulturen, våldför naturen. Den förfular naturen med svarta fabriker och rykande skorstenar som sprider otäcka dunster över spirande och doftande knoppar, och den våldför människan. Ensidigheten i arbetet skapar förvridna, fula, råa, yrkestyper och förkäver själarna, förtar arbetsglädjen och skönhetssinnet, driver ut den djupa känslan av rotfasthet i livet och kastar ut människorna i en ångestfylld, ändlös och själlös jakt efter guld."

Dessa Rösiös ord underströks nyligen i TV-programmet: "Arbets döttrar". F. d. arbetsmarknadsminister Leijon hade ingen tröst att komma med till sina "döttrar", utan skylldes allt på facket i den efterföljande frågestunden!

Men Rösiö kämpade inte mot industrialismen i allt. Han ansåg den vara nödvändig för kulturell frammarsch, men han kritiserade industrialismen när den gick fram så till den grad att den förtrampade och skapade förakt för jordbruket, när den inte blott rövade arbetsglädjen från jordens brukare, utan vad värre var, folkets hjärta och håg.

Det är just detta som skett de senaste åren efter 70-talets "Gröna våg". Tusentals unga som tänkt satsa på jordbruket har berövats tron på en framtid efter den nästan fanatiska motpropagandan av politiska beslutsfattare och av press, radio och TV, som tömt jordbruksskolorna på elever. Men orsaken till detta dystra förhållande skyller de ansvariga på "utvecklingen". Men vad hade Rösiö att säga om "Utvecklingen". Han angrep denna syn med all sin kraft. "Utvecklingen är en lymmel

som skall tuktas, det är fatalism när man anser utvecklingens gång orubblig, och den måste bekämpas. Folkets fostran till ett nytt sinne och en ny syn på livet är ett sätt att rubba tidsandan."

Rösiö lade ner ett oerhört arbete i denna riktning, men så har han också, som Fridtjuv Berg vid ett tillfälle uttryckte det, "vridit kulturen en bit framåt!"

Även den nu ständigt avhandlade "jämlighetsfrågan" mellan könen ägnade Rösiö mycken uppmärksamhet, men han såg något oändligt mycket högre värde hos kvinnan än nutidens experter på frågan, och han uttryckte det med följande ord: "Kvinnan som moder och hemkulturens väktare betyder mer för släktets framtid än mannen. Det är hon som är bärare av det gudomliga i människosläktet, den underbara tonfloden av stilla glöd, uppoffring, lidandemakt, förlåtelse och hänförelse. Och allt det bästa och det sundaste hos kvinnan förkväves under pressande industriarbete, men ingen synes ana mot vilken steril öken människosläktet går".

Men trots denna tillfälliga pessimism var Rösiös tro på framtiden orubblig, därför att han trodde på kärlekens seger över egoism och materialism. I framtidens rike skulle ej den egoistiska "maktfrågan" finnas, utan där blir rättesnöret "allas framgång utan någons förtryck".

Av denna Rösiös uppfattning framgår att han aldrig ens snudade vid chauvinism. (Överdriven nationalstolthet, blind patriotism). Några har beskyllt honom för att i sin glödande fosterlandskärlek

Engelsmannen

Colin Nutley som gjorde filmen "Black Jack" om svenskarnas lördagsdans säger:

- Vore jag svensk skulle jag bli utled på alla utländska filmer på utländska språk. Jag tror mig veta att de flesta svenskar vill se filmer där de kan känna igen sitt eget liv, som berättar något om deras tid, om deras villkor.

Nutley har rätt. Vi är många svenskar som är hjärtligt trötta på att t ex i en svensk schlagertävling med tio deltagare behöva höra nio sånger på engelska och den tionde framförd av en "afrosvensk". Vi är trötta på att uppleva hur man ständigt trampar på det svenska kulturarvet. På grund av påtvingat inflytande från Coca-Cola kulturen ser det ibland mörk ut för det svenska, men ett outtröttligt motstånd från oss nationella kan på sikt lyfta fram vårt fina kulturarv. Fram för det svenska!

EG-fällan

Om Sverige blir medlem i EG så förvärras ytterligare alla de befolkningsproblem vi har redan nu. Tidningar för arbetssökande kommer att fyllas med annonser där allehanda främmande folk, även ca 20 miljoner utomeuropeer, afrikaner och asiatar som bor i Europa, fritt kan söka arbete här. Exempelvis kan en "fransman" med ursprung i Tunisien sätta in en annons i Gula Tidningens internationella spalt och söka arbete på någon restaurang. En arbetsgivare svarar och erbjuder jobbet och så har ännu en främling slagit sig ned här. Sedan dröjer det inte länge innan han träffar en svensk flicka, gifter sig, får fyra barn, skiljer sig efter ett antal kulturkrockar och barnen blir senare gängledare i Kungälv. Barnen kan

Notiser

ju också bli goda socialdemokrater och göra facklig karriär eller moderater och göra karriär inom finansvärlden, kanske bygger någon av dem upp ett läkemedelsföretag, vem vet? Oavsett plattformen i samhället så innebär varje sådan import en triumf för internationalisterna och ett sår i den svenska folkstammen.

Det har talats om att HIV-smittade personer ofta är invandrare eller smittade av invandrare, men denna sjukdomsimport gäller inte bara HIV. Hepatit-B och många andra smittsamma sjukdomar förs in i landet genom invandringen ("turismen" påstod en tidning). Enbart detta, att allvarliga och smittsamma sjukdomar sprids till oss, borde vara skäl nog att stänga gränsen och läkarundersöka varje individ som vill invandra hit. Bara så kan vi bidra till att behålla en god folkhälsa.

Massor av argument mot EG kan du läsa i SDs EG-blad. Beställ från SD, EG, Box 20085, 104 60 STOCKHOLM. (Bifoga tio kr.)

Internationalism knäcker svensk konfektionsindustri

Den 13 mars kunde vi höra i radion att Sverige beslutat att släppa importrestriktionerna fria och därmed skulle vi gå ännu längre än t.o.m vad EG-gör. Tekoindustrin har redan drabbats hårt på grund av liberala skyddsregler och lågprisimport. Nu riskerar man att så sönder det sista vi har av konfektionsindustri.

Och mycket riktigt, dagen efter, den 14 mars kunde TVs Aktuellt visa att 5000 jobb kommer att försvinna inom Teko-industrin. Där emot gavs inga förklaringar till att orsaken är att regeringen slopar gränsskyddet för import.

Pappans dryckenskap påverkar fostret

Gravida kvinnor har i många år varnats för att dricka för mycket alkohol, eftersom alkohol kan skada fostret. Nu tyder rättsförsök på att män som gärna vill bli fäder på samma sätt bör umgås försiktigt med våtvarorna. Theodore J. Cicero och David F. Wozniak vid Washington University School of Medicine satte 15 hanrättor på en flytande diet, som innehöll 6 % alkohol. Det blev de fulla av och när de hade varit berusade i 39 dagar torrlades hanrättor i 2 veckor innan de fick para sig med nyktra och avhållsamma honor.

Cicero och Wozniak studerade nu de hannar som föddes, eftersom deras tidigare undersökningar hade visat att hannar efter alkoholiserade rättor är sårbarare än honor. Hannarna såg helt normala ut. De öppnade sina ögon och ökade i vikt i samma takt som rättungarna i kontrollgruppen och de kunde också röra sig och uppföra sig helt normalt i de allra flesta sammanhang.

De alkoholiserade hanrättornas ungar hade dock betydligt svårare att hitta genom en labyrinth till en godbit än rättungarna i kontrollgruppen. De behövde ca 50 % längre tid innan de nådde målet. Cicero och Wozniak anser därför att det massiva intaget av alkohol sannolikt har ändrat arvsanlagen i hanrättornas sperma.

- Vi ville mycket gärna ha klarat upp var och hur mutationerna uppstår och verkar innan vi publicerade våra resultat. Å andra sidan anser vi att upptäckten är så viktig att samhället kan kräva att få känna till den med det samma, säger Cicero till tidskriften Scientific American.

Den som gör vad han vill, gör sällan vad han skall.

Ordspråk från Västergötland.

Rösiö...

skratta åt ensidig nationalism. Men Rösiö sade: "Utvecklingen i varje land bör bygga på de egna förutsättningarna - egen alstring. På så sätt kan varje land nå den största framgång. Genom ett ohejdat importerande av idéer undertrycks möjligheterna för individernas och nationens självskapande". Därför har Rösiö alltid

med skärpa framhållit Sveriges egna resurser och de stora förutsättningarna vi äga att här skapa en *självständig och sund kultur*. Hans nationalism och fosterlandskärlek är alltså sund och stark. Han ville på en gång både "nationalitet och folkförbrödring."

Nils E. Rydström

Sveamål träffade Ultima Thule

Ultima Thule är den grupp i Sverige som först slog igenom med nationell musik på repertoaren. Deras singel "Sverige Sverige fosterland" får man betala dyrt för att få tag i numera, men glädjande nog för alla patrioter så kommer gruppen ut med en LP i höst. Sveamål har provlyssnat på några av låtarna och ger dem högsta betyg. När skivan väl har kommit, är vi säkra på att den kommer att gå åt som smör i solsken.

Vi har lyckats få en intervju med Ultima Thule och kan som första tidning berätta om gruppens nya planer.

SM: Det ryktas om att ni skall komma ut med ytterligare en skiva under - 91 kan du bekräfta det och hur många låtar handlar det om?

UT: Det kommer en singel vilken dag som helst. Den innehåller två gamla låtar som endast få har hört: Havets vargar och Tonight. Vi har just avslutat inspelningen av en ny demo med 6 färsk låtar, Ragnarök, En skägglös dundergud, Mitt land kring Sverigesfana, Festsång i Odens sal, Ensamt öga. Ytterligare 4 nya låtar spelas in i maj. Själva LP:n beräknas bli klar i september.

SM: Hur ser uppsättningen i gruppen ut idag? Namn, instrument etc.

UT: Jan Thörnblom	sång	
Ulf Hansen	trummor	sång
Niklas Adolfsson	gitarr	"-
Tomas Krohn	bas	"-

SM: Ni har blivit kända för att spela melodios patriotisk musik. Inslagen av natur- och nationalromantik har varit stora, är det så även på kommande platta?

UT: Vi skriver låtar om vår historia och lite om asatron. Vi har även tonsatt en del dikter t.ex. En skägglös dundergud (Karl XII) av Esias Tegner.

SM: Har ni några musikaliska föredömen? Finns det några svenska band som ni anser är bra. Vilka och varför?

UT: Vi ser inte upp till någon speciell grupp utan försöker spela vår egen musik. Musikaliskt är vi nog all ätare alla fyra.

SM: Liksom tidigare finns de fornnordiska gudarna med och även Engelbrekt och Karl

XII, anser ni att nordens gamla hjälteideal bör framhävas. Varför?

UT: Sverige har en riklig historia värd att nämna. Det finns mycket att vara stolt över. Vi är trötta på folk som skäms och spottar på vårt svenska kulturarv. Vi måste få älska vårt land.

SM: Hur ser ni på Sverige i dag. Var finns felen och vad bör göras? Vad tycker ni är bra i Sverige idag?

UT: Den sk. "yttrandefriheten och demokratin" som det så fint kallas. För mycket vård och för låga straff. Ett evigt daltande. Rättsstaten åter!

Omsorgen, byråkratin, kulturberikare, Sveriges fantastiska flyktingpolitik. Bästa sättet att morverka rasism är att göra något åt den vansinniga invasionen och skatteslöseriet.

Listan kan göras lång men vi vill rädda landet åt den kommande generationen. Fosterlandet åter!

SM: När kan vi räkna med att er skiva finns att tillgå i Sverige? har den fått något namn?

Svar: Den kommer i september och kommer troligen att heta Svea hjältar.

Kring Sveriges fana! (från LP:n)

Svenskar vakna ur er dvala
Länge nog vi sovit bort vår tid
Länge nog vi trott på löften hala
Man skriver oss lagar alltjämt
Aldrig man frågat oss om råd
Man tid för vår vila och möda bestämt.

refr. Vad är det för trupp
Som idag träder upp
I evighet kring Sveriges fana
Tvärtemot vana

Enad front bland arbetets miljoner
Bådar nya dagens morgonväkt
Svenska folk, svenska land du ärvde traditioner
Ifrån frihetshjälten Engelbrekt
Nu så gäller det din frihet
Svenska folk, svenska land vi vill att du blir ett.

Pengsjö Same- och Nybyggarmuseum som ligger i Vännäs kommun 33 km från E4 vid Nordmaling är en unik anläggning tillkommen på privat initiativ och alltför i privat ägo. Det är ett av landets största privata nybyggarmuséer från 1939. En rundvandring bland otaliga föremål från 1700-talet i de många olika byggnaderna blir till en fängslande historiektion med inblickar i nybygger- och forntid.

Ett storverk förvisso är denna anläggning bakom vilken står Jonas Arvid (död sedan 1986) och Jonas Tycho Nyman, far och son, sedan många generationer tillbaka med förnamnet Jonas. Den imponerande släktgårds/museianläggningen är numera skriven på Tycho Nymans sonson Jonas 18 år, tionde generationen i samma släkt med förnamnet Jonas samt åttonde led i samma följd av män vid släktgården.

En samling av kultur-föremål från nybyggartid och forntid som vittnar om en hart när otrolig skaparkraft och energi. Ett livsverk också i form av anteckningar, klipp och dokument, allt utmynnande i mer än 200-talet böcker (i en telefonkatalogs tjocklek). F.n. pågår sortering av avskrifter från riksarkiv om släktens händelser i Vännäsbygden under 1500-1900 talen som beräknas utkomma i 20-talet liknande böcker.

Samlingen är förvisso en gård till fäderna och deras otroliga slit och umbäranden under fattigdomens hårda ok under försakelser och inte sällan under direkt nöd. - I den digra tryckta dokumentationen träder många, många skilda livsöden fram. Exempelvis unga paret soldatsonen Jonas, tjänstepräst i Umeå, och fiskartösen Barbro som förlovade sig 1782 och gifte sig efter sex års utrustning som nybyggare miltals bort i de vida skogarna vid Pengsjön. Eller det tragiska öde som drabbade en familj i släkten i skuggan av 1860-talets nödår, då en sonson till de förutnämnda råkade hugga sig så illa under upp-

Pengsjö Nybyggarmuseum en imponerande kulturinsats

förande av en logbyggnad på gården, att han inom kort avled efter en fruktlös hjälpsats av en barnmorska. Den skadade fick genomlida en smärtsam ridtur fem mil till Umeå där en fältskär tvingades kapa det skadade benet. Kallbrand hade tillstött och efter endast tre dagar avled olycksoffret. Han lämnade efter sig hustru och fem småbarn. Änkan tvangs att låna elva riksdaler för begravningen . .

Nödåren hade fört med sig stora skulder för familjen och ett auktionsprotokoll berättar om hur den tidens hårda samhällslagar hade sin skoningslösa gång; allt försålades - redskap och möbler, ja t.o.m. gång- och sängkläder. - Pengsjö museum har också ägnats en lyrisk betraktelse av en besökande turist.

De gamla husen, de nötta tingen
de slitna verktyg från fädrens tid -
en sten från kvarnen, där korn ur bingen
blev mjöl åt folket i skogsbryns frid.
Den enkla harven, den goda plögen
som vände torvan, där svetten föll
den såg den yxa som gick i skogen
det såll, den karda som bondmor höll.

Här är det samlat och vittnar stilla
om idog möda om taper släkt.
Låt oss ej arvet idag förspilla
ty fädernes gärning en skatt oss räckt!

**Adresser till
nationella
tidningar i
utlandet.**

Nation
Am Angerbach 2
8176 WAAKIRCHEN
Deutschland

**The
South Africa Report**
P O Box 3961, Pretoria
0001, South Africa

Instauration
Box 76
Cape Canaveral,
FL 32920, USA

Bifoga minst 30 kr i landets valuta eller US-dollar för säkert svar.

Några goda levnadsregler

- Ställ alltid upp för dina familjemedlemmar och andra fränder.
- Dela rättvist inom familjen arbetsbörda och förtjänster.
- Låt en dag i veckan vara hela familjens dag där alla umgås, gör utflykt. etc.
- Ge dina barn ett historiemedvetande. Besök historiska muséer, minnesplatser, hembygdsgrårdar etc.
- Stå alltid för ditt ord. Var ärlig, korrekt och hjälpsam mot andra.
- Lev sunt och drogfritt. Undvik tobak, alkohol och andra för hälsan och kroppen nedbrytande gifter. Spring i stället några kilometer ett par gånger i veckan eller ta någon längre promenad då och då.
- Nyttja miljövänliga fortskaffningsmedel, såsom tåg, cykel eller T-bana om Du skall resa.
- Köp alltid svenska (eller nordiska) varor i första hand, framför allt livsmedel och konfektion. Undvik internationella skräpmatställen som pizzerior och hamburgerbarer. Ät hälsomat!
- Släng ut TV:n. Betala inte för hjärntvätt. Läs istället sakliga informations- eller nyhetsblad.

SVERIGEDEMOKRATERNA

BOX 20085
104 60 STOCKHOLM
Telefon 08-641 20 11
Postgiro 23 45 65 - 0

Valdemar Atterdag brandskattar Visby 1361
Målning av Carl Gustaf Hellqvist (1851-1890)

FACKLAN

**Ditt folk är slaget. Bleka ligga i sin sömn till
rov för ulv och kråka vittberömda män.**

Verner von Heidenstam

II tidernas morgon sig höjde en strand,
sen solen förbarmat sig över ett land
av arktiska isarna täckt.

Millennier gingo, och göternas stam,
ett släkte av okuvlig kraft stiger fram,
och drömmen om Sverige blir väckt.

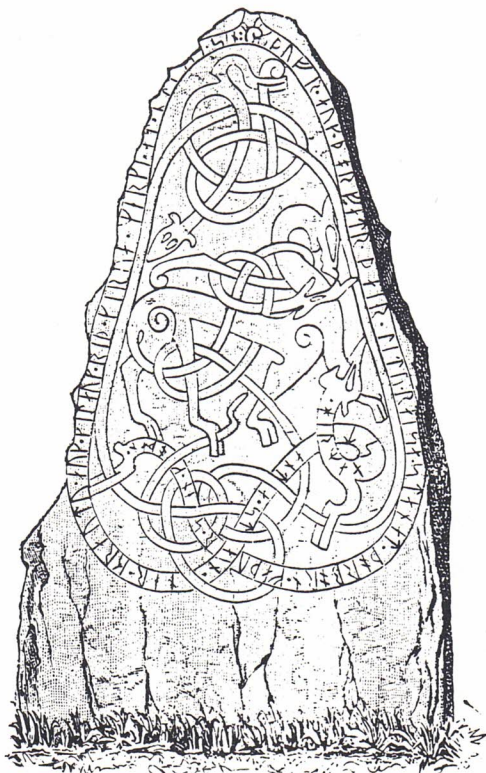
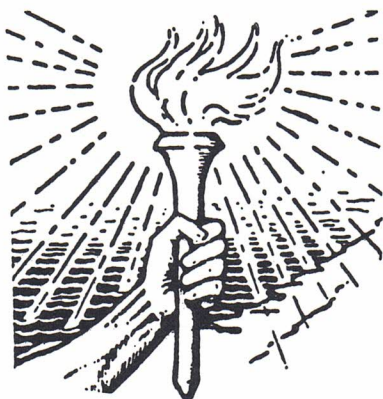
Om lysande bragder, om vikingatåg
i östled, i västled på skummande våg
förtälja sen hävdernas blad.

Och konungar komma med orubblig tro.
De resa ett Rike, där frihet kan bo,
och ändlös blev segrarnas rad.

De resa ett Rike med plog och med svärd,
och villrådig rädes en klen trogen värld
för rättrådig rorsman av nord.

Blev trosfrihet hotad, vi visste vår plats.
Mot maktlystna ligor vi gjorde seglats
och sade vårt svenskmannaord.

Med kungen i spetsen vi drogo i fält,
med kungen i fröso i torftiga tält
och lärde oss krigares skick,
Vi stredo och ledo i stäppvinden kall,
vi kommo till korta, och tungt var vårt fall.
För landet dock aktning man fick!

Nu aktar oss ingen, ty fädrens bedrift
försvanskas av främlingars frätande gift,
och skingrat är göternas lag.

En orätt, som fordom till stordåd oss väckt,
nu ej oss bekymrar - den kunde ju stäckt
vår sorglösa ro av idag.

Ur kraft sättes grundlag och urgammal rätt,
och Riket raseras och vanvett är vett,
av örnarna vingen man slår.

I moln sjunker solen, och stjärnornas glans
av töcken fördunklas, och snart ingenstans
man svenskhetens stämma förstår.

Vår tro ebbat ut i ett hyckleri,
och smutsat med hånsord och bakdanteri
blir minnet från fornstora dar.

Vår heder tog hatets och lögnernas flod,
av nordmannasinnet en återstod
blott lever bland bönderna kvar.

C. E. Carlberg